

Bizonyára viccelni tetszik, Lénácska! Úgy látszik, találkoznom adatott minden női praktikák leghuncutabbikával. Úgy látszik, azt hiszi, hogy most még egy kicsit ütni kell a vasat, puhítani engem, félrevezetni, összezavarni, megalázni! Hogy félóra múlva a lábai elé omoljak a macskaköveken, a könyvtár előtt, és könyörögjek, és nyomban bundát vegyek neki, mint Baltazár! Hogy teljesen elbizonytalanodjam, elfáradjak, lerogyjak, s neki már csak rám kelljen lépnie, el kelljen fogyasztania, ki kelljen szipolyoznia engem, a bájától elalélt férfit!

Hát nem, kedvesem, nem! Kapsz te most majd olyan leckét, hogy...! Hiába mész a legszélső padsoron a pultig, nem téveszthetsz meg! Tudom, hogy nem érdektelenségből, hanem aljas számításból mész ott, hogy még egy kicsit összébb omoljak! De kész, vége, kihúztad a dugót, elszaggattad a cérnát, ezt nagyon elszúrtad!

Mire visszaérsz, már senkit sem találsz itt! Úgy bizony! Zokogj egész délután, fúrjon lyukat beléd a lelkiismeret-furdalás, ránduljon össze a gyomrod, valahányszor hűlt helyemre pillantasz! Ne legyen nyugodt az éjszakád, álmoldj velem, és verejtékezve ébredj arra a gondolatra – mely felismerésed is legyen egyben –, hogy életed nagy lehetőségét szalasztottad el bugyuta kis női trükköddel!

Aztán meglátjuk. Talán holnap ismét eljövök, s megvigasztalom kisírt szemeidet. De most, most itt hagylak, te cafka, te rongy!

Dühösen csomagolok, de a lépcsőn már higgadtan, nyugodt léptekkel megyek le: felszegett fej, férfiúi büszkeség egész vonalon. Acélos tekintetem a magasban röppen. Így kell bánni a nőekkel, hogy – mint a költő mondja – aléljanak s húsuk édesedjék!”

